

4. domače branje

Ivan Cankar, Hlapci

Knjigo sem začel brati z veliki pričakovanji. Pričakoval sem spet eno dobro in zanimivo zgodbo naših usvarjalcev, ki me bo pritegnila. Vendar pa ni bilo tako. Vsa moja pričakovanja so se razblinila že ob koncu prvega dejanja. Namreč sploh nisem vedel kaj se dogaja in nisem mogel razbrati bistva, kaj naj bi se sploh dogajalo. Tako je bilo tudi skozi celo zgodbo. Ko sem prišel do konca, sem počasi začel sestavljati dele zgodbe med sabo ter si domišljati kaj naj bi se sploh dogajalo. Približno pa sem ugotovil bistvo šele po branju kratke obnove, dokončno pa nikoli. Upam da ga bom ob obravnavanju te knjige v šoli, saj se mi knjiga po eni strani še vedno zdi zanimiva, ampak bo postala še bolj zanimiva, ko bom razumel celo.

Me je pa tudi nekaj zelo motilo. Enostavno je bilo preveč glavnih oseb. Težko, včasih pa celo nemogoče je bilo slediti zgodbi, saj v nekaterih delih zgodbe v pogovoru sodeluje veliko oseb. Ob branju zgodb napisanih v dialogu si zelo rad predstavljam sceno na odru, saj tako lažje spoznam vsebino ter si jo lažje zapomnim. Pri tej zgodbi pa tega zaradi preveč oseb nisem mogel narediti, to pa je zgodbo delalo vedno bolj nezanimivo, kot nekakšen začaran krog.